

הסבת מקצוע / גאולה עמיר ידיעות עין השופט - 21 בפברואר 1976

בפחד מה החלטתי להסב את מקצועי ולעבוד בבית החרושת.

אחרי הרבה שנות עבודה בחקלאות, משתלה, גינות נוי וכו', ליוותה אותי הרגשת ביטחון שאני מכירה ויודעת את העבודה, והתהלכתי עם הרגשת סיפוק משינוי הנוף – מגבעה צחיחה שטופת רוחות, מכוסה דרדר ואבן, לגן פורח מכוסה עצים, דשאים וגינות נוי. תמיד זכרתי איך נראה היה המקום פעם ואיך הוא עכשיו. אמנם לא מושלם, לא בדיוק איך שרצינו, כי התנאים בכל זאת הגבילו אותנו וזה תמיד גרם לצער. ובכל זאת...

והנה "פתאום קם אדם בבוקר" וחושב שאולי כדאי, כל עוד הוא יכול, להסב את מקצועו, שיוכל להמשיך להיות יעיל בעבודה, כל עוד לא כהו העיניים והידיים עוד מסוגלות לפעול כראוי. ההחלטה, כאמור, קשה למדי והפחד מהבלתי ידוע בעבודה החדשה הוא רב.

אני, שהורגלתי לאוויר הצח ולמדתי להשלים עם חסדי מזג האוויר, עם הגשם בחורף, שתמיד גרם לי שמחה, למרות הקשיים והחמסינים בקיץ, פָּרַע בלתי נמנע, להיות נתונה לחסדי מיזוג האוויר בבניין סגור בחלונות – הריני כאן ולמרבה הפלא די מרוצה. התרגלתי לשבת במקום אחד, דבר שהיה לי קשה ביותר, אני שהייתי רגילה לתנועה.

ובכן, אני יושבת ובהתמדה וסבלנות עושה את עבודתי תוך כדי רצון עז להספיק כמה שיותר. היום עובר מהר. איני חשה, למרבה הפלא, כל שעמום, אך קיים אמנם תסכול-מה, כי לא תמיד אני זוכרת שנערת החמד מאליקים, היושבת לידי, צעירה ממני בארבעים שנה בדיוק, ואני – עיניי בכל זאת כהו במקצת ואצבעותיי אינן גמישות ביותר – מה שחשוב מאוד בעבודתי החדשה. וכמובן שבהתמודדות עמה, אני יוצאת מנוצחת.

אך לסיכום, אני בכל זאת מרוצה כי ההרגשה שאני עדיין מסוגלת לתרום בעבודתי חשובה לי ביותר.

גאולה